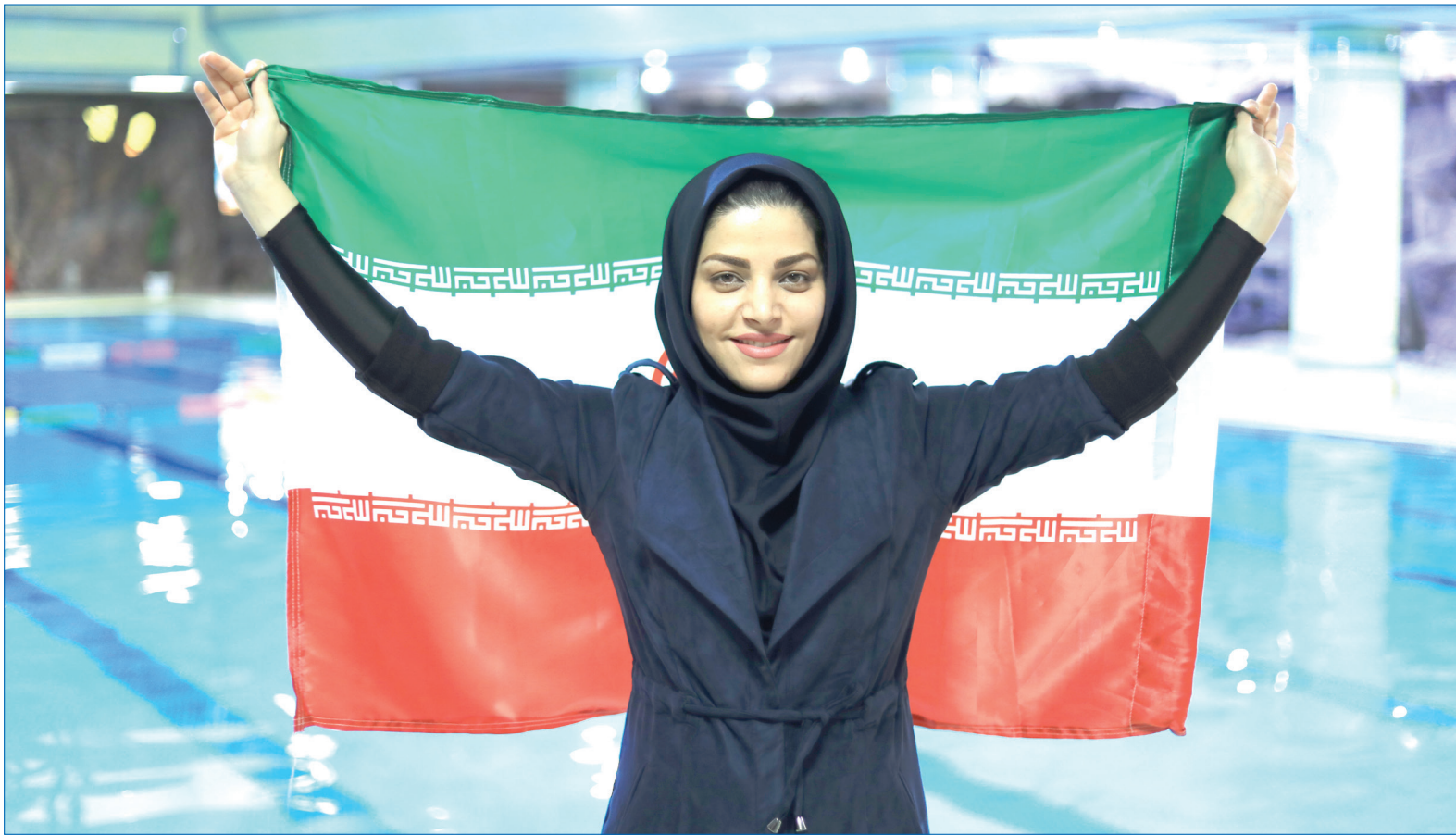

بانوی رکورددار شنای زنان ایران در گفت و گو با «ایران ورزشی»

کناری دیل: دوست داشتم الهام بخش زنان باشم

از رکوردی که به یاد شهدای غواص ثبت کردید و موجب شهرت شما شد برای مان بگویید.

من همیشه به شهدای دفاع مقدس که برای پاسداری از خاک وطنم جان‌شان را فدا کردند احساس دین می‌کردم. چه آن ۷۳۰۴ زنی که در دفاع مقدس شهید شدند و چه تمامی شهدا و به‌ویژه شهدای غواص. متأسفانه هیچ نامی از شهدای زن دفاع مقدس برده نمی‌شود و من برای پیدا کردن تعداد شهدای زن، دوندگی‌های بسیاری کردم. تا از تعدادشان باخبر شوم. به اعتقاد من آنها قهرمانان واقعی هستند و به خواست خودشان و داوطلبانه تصمیم به دفاع از کشور گرفتند تا به هموطنان خود کمک و خدمت کنند. برای من که زن هستم بسیار ناراحت‌کننده است آنطور که شایسته است از آنها نامی برده نمی‌شود. این رکورد بسیار مورد استقبال قرار گرفت و خانم‌ها از آن استقبال ویژه‌ای کردند زیرا چند روز مانده به روز زن (میلاد حضرت فاطمه زهرا سلام‌الله‌علیه) آن را ثبت کردم.

آیا در جهان مورد مشابهی وجود داشته که یک شناگر با دستان بسته چنین رکوردی را ثبت کند؟

خیر، این اتفاق تا به حال رخ نداده بود. به‌خاطر همین مسئولان ثبت رکورد اصرار داشتند این رکورد در گینس ثبت شود. پیش از شروع کرونا به‌دنبال کارهای مقدماتی آن بودیم. این سبک شنا، سنگین، مقاومتی و استقامتی است. کسانی که با رشته شنا آشنا هستند متوجه سختی آن می‌شوند. متراژ و نحوه اجرا نشان می‌دهد که برای ثبت آن چه زحمتی کشیده‌ام.

فدراسیون شنا چقدر از شما به‌عنوان یک شناگر زن حمایت می‌کند؟

رکوردهای ورزشی زیر نظر فدراسیون ورزش‌های همگانی است. آنها برای ثبت رکورد زحمت بسیاری کشیدند اما فدراسیون شنا حمایتی از من نداشت. من پیش از ثبت رکورد به آنها اطلاع دادم و گفتند ما فقط ثبت رکورد چهار شنا اصلی در محدوده مسابقات کشوری را انجام می‌دهیم. چارچوب کاری آنها احتمالاً در همین محدوده است اما فدراسیون ورزش‌های همگانی به من خیلی لطف داشتند و از آنها ممنونم.

با توجه به اینکه شما سال‌ها در استان خوزستان ساکن بودید وضعیت ورزش زنان را در این استان را چگونه ارزیابی می‌کنید؟

خانم‌ها در خوزستان به‌واسطه شرکت‌های تابعه وزارت نفت فعال هستند اما در مجموع ورزش زنان ایران جای مانور دارد و خیلی جاها ورزشکاران زن آنطور که باید از امکانات کافی بهره‌مند نیستند. حامیان مالی از آنها حمایت نمی‌کنند و امکانات سخت‌افزاری مناسب در اختیارشان قرار داده نمی‌شود و به موازات این موضوع آنها مورد توجه قرار نمی‌گیرند. البته من بعد از آنکه رکوردم را ثبت کردم بیشتر متوجه این موضوع شدم زیرا پس از صحبت با یکی از مسئولان وزارت ورزش متوجه شدم اگر یک ورزشکار مرد به‌جای من این رکوردها را ثبت کرده بود و این بی‌اعتنایی را می‌دید بدون شک تاب نمی‌آورد و قطعاً جور دیگری تصمیم می‌گرفت.

از بحث ورزشی بگذریم. وضعیت کرونا در خوزستان چگونه است؟ شنیده‌ایم وضعیت قرمز اعلام شده است.

من سال گذشته و پس از ثبت رکوردم ساکن تهران شدم و در این شهر ساکن هستم. همه ما دلتنگ و بی‌تاب هستیم اما من اعتقاد دارم هیچ‌چیز در دنیا بی‌حکمت نیست. به خدا ایمان و اعتقاد دارم که این روزها به‌سرعت می‌گذرد.

و بیشتر برای‌شان اولویت بود که فرزندان‌شان در آن رشته پیشرفت کنند. از طرفی علاقه‌مندی خانواده‌ها بیشتر به این بود که فرزندان‌شان به‌جای شنا در رشته‌هایی مانند تکواندو، ووشو، کاراته و... فعالیت کنند تا آینده بهتری داشته باشند. برای من بسیار ناراحت‌کننده بود که شنا آن جایگاهی را که باید در بین زنان ندارد. اینگونه بود که تصمیم گرفتم یک رکورد ورزشی شنا را ثبت کنم تا بتوانم در بین زنان شناگر ایجاد انگیزه کنم. تیرماه سال گذشته برای اولین‌بار ثبت رکورد کردم؛ زمانی که به یاد شهدای غواص ۱۷۵ دقیقه با دست بسته شنا کرده و رکورد زدم. بهمن‌ماه سال گذشته نیز ۷۳۰۴ متر به یاد ۷۳۰۴ شهید زن در هشت سال دفاع مقدس شنا کردم. این رکورد همزمان با روز زن و برای کرامت مقام زن ثبت شد.

واکنش خانواده‌تان به ثبت این رکوردها و در مجموع فعالیت‌تان در رشته شنا چه بود؟

خانواده من همیشه اولین مشوق من بودند. آنها همیشه از من حمایت کردند و چون بیش از هرکسی شاهد تلاش‌های مضاعف من بودند و می‌دیدند که چقدر برای تربیت شناگران آینده علاقه‌مندم و دعوت زنان به شنا کردن رسالت من است، حمایت‌شان را دریغ نمی‌کردند که این موضوع یکی از مهم‌ترین دلایل موفقیت‌هایم بود.

این موضوع که یک زن هم مادر و هم همسری خوب باشد و هم یک ورزشکار موفق، نیاز به چه فاکتورهایی دارد؟ برای شما چه عاملی بیش از هر چیز انگیزه ایجاد می‌کند؟

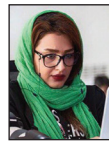
من هم شاغل هستم و هم دو فرزند دارم. در شهر امیدیه هیچ اقوام و خانواده‌ای نداشتم و دست‌تنها بودم. با اینکه سختی‌هایی بسیاری را تحمل کردم و اتفاقات بسیاری رخ داد که از بسیاری از آن سختی‌ها نمی‌توانستم جان سالم به‌در ببرم با این حال هیچ‌وقت دوست نداشتم از کنار علایق خودم عبود کنم تا بعد آه بکشم و خودم را سرزنش کنم. از زمانی که متوجه دلسردی زنان نسبت به ورزش شدم و شاهد بودم که چه تعداد زیادی از زنان حسرت‌هایی را به دل خودشان گذاشته‌اند و خودشان را تنها وقف خانواده و بچه کرده‌اند، استعدادهای‌شان را نادیده گرفته‌اند و مشکلاتی از این دست، دوست داشتم الهام‌بخش باشم. حتی اگر این الهام‌بخشی اندک باشد برای من مهم بود که این انگیزه را در دل زنان ایجاد کنم.

آیا فرزندان شما هم ورزش می‌کنند؟

برای من مادر بودن به معنی قدرت است و اعتقاد دارم مادر بودن به معنی توانایی است و مادران قدرت‌های عجیبی دارند. فکر می‌کنم همه مادران این قدرت را دارند اما آن را نادیده می‌گیرند، چون خودشان را وقف می‌کنند استعدادهای‌شان نهفته می‌ماند. من بیش از هر چیزی در زندگی از فرزندانم برای ادامه راه انگیزه می‌گیرم و الهام‌بخش‌ترین چیز برای من دو فرزندم هستند. پسر بزرگ من ۸ ساله و عاشق شنا و فوتبال است و به شنا کردن عشق می‌ورزد. پسر کوچک‌ترم سه سال دارم و ورزش کردن برای او کمی زود است.

تعطیلی استخرها و دور شدن شما از شنا که عاشق آن هستید سخت نیست؟ این کمبود را با چه چیزی جبران می‌کنید؟

سخت‌ترین قسمت کرونا برای من تعطیلی استخرها بود. من در این مدت ورزش در خانه را جایگزین کردم و سعی کردم وضعیت بدنی خود را در حالت ایده‌آل نگه دارم، اما باید با این واقعیت روبه‌رو شوم که هیچ‌چیز جای شنا کردن را نخواهد گرفت. بی‌صبرانه منتظر بازگشایی استخرها هستم تا دوباره بتوانم شنا کنم.

پرتو جغتایی

Parto Joghataee

نامش از آن روزی بر سر زبان‌ها افتاد که به یاد ۱۷۵ شهید غواص، با دستان بسته ۱۷۵ دقیقه شنا کرد؛ رکوردی عجیب اما واقعی. زن شناگر ایران توانست با ثبت این رکورد علاوه بر ادای دین به شهدای هشت سال دفاع مقدس، نشان دهد که زنان در تمامی عرصه‌های ورزشی می‌توانند بهترین باشند اگر با انگیزه و هدف و پشتکار باشند. «اکرم کناری دیل» ۳۴ ساله است و از کودکی به‌طور حرفه‌ای شنا کرده و چند سالی است در کسوت مربیگری شنا به زنان علاقه‌مند به این رشته، شنا آموزش می‌دهد. اکرم در شهر گچساران به دنیا آمده و پس از ازدواج در شهر امیدیه استان خوزستان ساکن شد. هرچند برای ثبت دومین رکورد مدتی به‌همراه دو فرزندش در تهران حضور داشت و با سپری کردن دوران سخت و تمرینات فشرده توانست رکوردی دیگر را این‌بار به‌عنوان گرامیداشت مقام زنان و به یاد زنان شهیده به ثبت برساند. اکرم با درخشش خیره‌کننده خود در ثبت این رکوردها نامش را در تاریخ ورزش زنان جاودانه کرد. با این زن شناگر ایران گفت‌وگویی داشتیم که ماحصل این گپ و گفت را در ادامه می‌خوانید:

خودتان را برای مخاطبان ایران ورزشی معرفی کنید و از سابقه ورزشی‌تان بگویید.

من اکرم کناری دیل هستم و در شهر گچساران که واقع در استان کهگیلویه و بویر احمد است متولد شدم. در خانواده‌ای بزرگ شدم که همگی شناگر بودند. برادران بزرگتر من در سطح حرفه‌ای شنا می‌کردند. من هم از کودکی به شنا علاقه‌مند بودم. زمانی که برای اولین‌بار به استخر رفتم متوجه شدم چه اشتیاقی به شنا کردن و آب استخر دارم. همان زمان مربیان هم متوجه استعداد من در شنا شدند و این منجر شد که خودم هم انگیزه صدچندان پیدا کنم.

به جز شنا ورزش دیگری هم انجام می‌دادید؟

بله من پیش از آنکه به‌طور حرفه‌ای شنا کنم، در رشته‌هایی نظیر تنیس روی میز، والیبال و ژیمناستیک هم فعالیت‌هایی داشتم اما شنا برای من از همه ورزش‌ها جدی‌تر بود، به‌ویژه در سنین کودکی که اشتیاق وصف‌ناپذیری به شنا کردن داشتم.

چرا رشته شنا انتخاب شما بود؟ با توجه به اینکه این رشته برای زنان در ایران دورنمای چندانی نداشت و به‌دلیل چارچوب‌ها امکان پیشرفت و حضورهای بین‌المللی در آن برای زنان ایرانی وجود ندارد.

واقعیت این است که من چندان به آینده‌ام در این رشته فکر نمی‌کردم. برای من اهمیت نداشت که در آینده قرار است به چه نتایجی دست پیدا کنم چون آن زمان از شنا کردن بسیار لذت می‌بردم و این برایم از همه‌چیز مهم‌تر بود.

درباره رکوردهایی که ثبت کردید برای‌مان توضیح بدهید.

من سال‌ها عضو تیم‌های استانی، وزارت و شرکت نفت بودم و پس از آن به مربیگری شنا مشغول شدم. در زمان مربیگری به این نتیجه رسیدم که زنان آنقدر که باید به ورزش کردن در صورت حرفه‌ای علاقه‌ای نشان نمی‌دهند و دلدگی‌هایی دارند. آنقدر که انتظار داشتم مادران به خودشان اهمیتی نمی‌دانند